

ИНТЕРНО ГЛАСИЛО ПД "НАФТАШ"

БИЛТЕН

Број 8, децембар 2005.

Нови Сад

Година VI

О в ч а р   Б а њ а

Идући ка мору на 7 км од Чачка и 160 км од Београда угнездила се Овчар бања, на току Западне Мораве, између Овчара и Каблара. Нас 53 планинара, чланова ПД "Нафташ" и других новосадских друштава, у организацији нашег друштва кренули смо под водством водича Банета

Гојкова и Биљане Милисављевић пут Српске Свете Горе. Путујући веома удобним аутобусом, што нам је за ову прилику уступио наш верни спонзор НИС-Нафтагас, под стрме литице Каблара стижемо са првим сутоном. Циљ нам је попети се се на највише врхове Каблара и Овчара и успут обићи што више манастира овог краја. Док одлазимо на починак једина нам је жеља да сутрашњи дан буде леп као и овај на измаку. Овај

крај познат по веома лековитим топлим изворима и манастириома од давнина привлачи многе ходочаснике и заљубљенике у природне лепоте. Њеној лепоти доприносе и два вештачка језера подигнута после другог светског рата. Скривени подно стрмих литица и шумовитих падина овде столеђима опстају многи манастири, светионици српске културе. Овчарско Кабларска клисура је заштићена законом као предео изузетних одлика и природно добро прве категорије. Представља предео изванредне пејзажне разноликости, лепоте и атрактивности као значајна културно-историјска целина са средњовековним манастирима. Многи путописци 19. века су обилазили ове крајеве

Суботње јутро нас је дочекало са пуно сивих облака, али то нам не умањује одлучност да се домогнемо највишег врха Каблара високог 889 м. н.в. Крећући се крајом али стрмијом и напорнијом стазом, шума све више узмиче пред суровим каменитим литицама. Све се више пењемо у висини док корито реке Мораве остаје дубоко испод нас, што се као змија пробија између стеновитих громада Овчара и Каблара хитајући ка северу.

На овом делу одвали се и по која стена сурвајући се у амбис, носећи са собом све на шта наиђе. Утешно је то што се ово дешава у јесен и рано пролеће, у време јаких киша и топљења снегова. Али снег

се увелико отопио а и ми ваљда нисмо те среће. Повремено застајемо и уживамо у предивним пејзажима испод нас и манастира који као беле крпе израњају из зелених шума Овчара.

На путу до Савине цркве наилазимо на спомен плочу, подигнуту у част изгинулих планинара, што у жељи да се домогну највиших врхова Високих Татри и Мон Блана дадоше и своје животе. Пут до успеха и славе често бива посут трњем. После нупоног сата хода стижемо до мале цркве Светог Саве и пресахнутих Савиних вода. На околним стенама примећујемо трагове куда је вода некада текла. Свуда наоколо издижу се стрме литице што просто парају немо увис и по неколико стотина метара. Одавде до девојачке стене води веома стрм и напоран пут од оштрог камења и сипара. Због клизавог камења треба

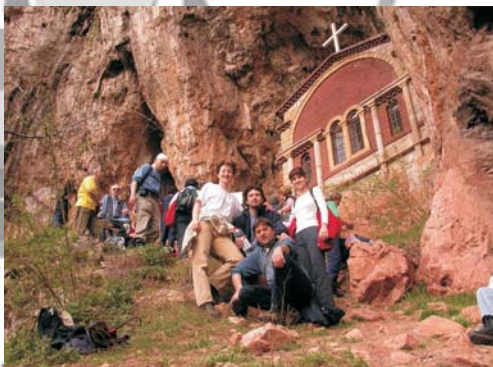
“Кад се из питомога Чачка, под вече погледа к западу уз лепу Мораву, два сахата више затвара се поглед двама високим кликовима. Оба врха, врхасти Овчар с леве а зупчасти Каблар с десне стране, у модрој вечерњој светлости, стоје ка огромни ступови на вратима воденим, одакле се ваља Морава, највећа српска вода.”

(М. Илић, 1875)

бити опрезан па се често служимо и са обе руке заобилазећи и прелазећи камене громаде што су нам се испречиле на путу. После нешто напорнијег дела стазе избијамо на видиковац, у овдашњем крају познат као девојачка стена, одакле се пружају

предивни погледи на Бању и целу котлину. Одавде до врха Каблара нема много хода кроз листопадну и четинарску шуму. После три сата хода од дома избијамо на врх одакле пуцају видици на све стране па нам погледи досежу све до Пожешке котлине на југ, нашу пажњу највише привлаче меандри Мораве са којима се дружимо цела два дана. Нашим погледима повремено засметају налети магле али не много. И док полако аутобус клизи кроз клисуру, прилично уморни али и задовољни, пребирамо по свему што смо у последња два дана видели, кујемо планове за нове успоне на неким другим планинама.

Зоран Марковић

Планинарске занимљивости на Интернету

Адреса

<http://www.psdcrnivrhbor.org.yu/>
<http://www.klubvq.org/>
<http://www.pd-unlimited.org.yu/>

Друштво

ПСД “Црни врх”, Бор
Планинарски клуб “Високогорци Србије”
Планинарско друштво “Unlimited”, Никшић

П л а н а к ц и я з а 2 0 0 6 .

ПЛАНИНАРСКИ САВЕЗ СРБИЈЕ

- 13.-15.I Божићни успон на Ртањ - "Д. Радосављевић", Зајечар
25-26.II 9. зимски успон на Трем - "Железничар", Ниш
25.-26.III Поход планинара по Благаји - "Маљен", Пожега
8.-9.IV Пролећни дани планинара - "Љуктен", Трстеник
13.-14.V Нарцису у походе - "Гвоздац", Краљево
29-30.V Поход планинара Србије
2-4.VI Трансферзала Ј. Панчић - "Копанонк", Београд
24.-25.VI Голијска Трансферзала - "Железничар", Краљево
8.-9.VII Ртањски уранак - "Железничар", Београд
22.VII Ваљевске планине - Маљен - "Повлен", Ваљево
19.-20.VIII Лимска регата - "Коловрат", Пријепоље
25-25.VIII Дунавске чаролије - "Железничар", Инђија
2.-3.IX Трагом 1. излета на Кукавицу - "Кукавица", Лесковац
15.-17.IX Вукове богазе - "Гучево", Лозница
23.IX Дан чистих планина - "Победа" и "ПТТ", Београд, "Каблар", Чачак
14.-15.X 45. јастребачки марш - "Јастребац", Крушевац
28.X Лесковик - "Брђанка", Лепосавић

ПЛАНИНАРСКИ САВЕЗ ВОЈВОДИНЕ

- 21.I 6. Павласов меморијал - ПСД "Поштар", Нови Сад
28.I 5. Светосавски успон на Гудурички врх - ПСД "Железничар", Вршац
11.II 7. Ултра фресх - ПСД "Стражилово", Ср. Карловци
11.III 11. Сусрет планинара у част Дана жена - ПСД "Змајевац", Врдник
26.III 3. Меморијал "Р. Ковачевић" - ПСД "Стражилово", Ср. Карловци
29.-30.IV 29. Планинарски маратон на Фрушкој гори
9.-11.VI 14. Сусрет планинара у Зрењанину - Тиса 2006, ЖПСД "Зрењанин"
Зрењанин
21.-23.VII 9. Симоновићеви дани, ЖПСД "Др Радивој Симовић", Сомбор
25.-27.VIII 8. Дунавске чаролије - ПСД "Железничар", Инђија
9.IX 4. Буковачки маратон - ПД "Вилина водица", Буковац
30.IX - 1.X 21. Јесењи успон на Гудурички врх, ПСД "Вршачак кула", Вршац
13.-15.X 32. Палићки сусрети - ЖПК "Спартак", Суботица
X 24. Изложба планинарске фотографије, ЖПСД "Бачка", Б. Топола,
4.-5.XI 26. Ноћни марш - ПСД "Поштар", Нови Сад
12.XI 24. Обележавање годишњице пешачења у природи,
ПСД "Железничар", Н. Сад

Г о ч и Ж е љ и н

У организацији ПД “Нафташ” из Новог Сада, са водичима Марковић Зораном и Пеђанац Славком, у петак, 23. септембра, 45 новосадских планинара и љубитеља природе (12 из ПСД “Железничар” Нови Сад) упутило се на југ, ка Гочу и Жељину.

Планинари су били смештени у Скијашком дому “Гоч” (920 м н/в), испод врха Гвозда, где се налази и Хотел “Добре воде” са скијашким центром. У Трстенику нас је дочекао наш домаћин, уједно и водич на овој акцији, Драгиша Баточанин - Гиле, иначе председник ПД “Љуктен” из Трстеника.

За суботу, 24. септембар, планиран је успон од Митровог поља (680 м н/в) на врх Жељина (1785 м) чији се масив пружа између река Расине, Ибра и Јошанице. У ширем окружењу, Жељин се налази између Студене планине и Столова, са једне стране, те Копаоника, са супротне, јужне стране.

Врх доминира простором и представља изузетну осматрачницу на све стране. Планина има богат шумски покривач а некада је овде вађена руда олова. Жељин је настао раседањем старе родопске масе. Састављен од старијих стена преко којих леже седименти, слојеви песка и глине.

Постоје бројна народна веровања и предања која говоре о гочком и жељинском змају, из чије су се љубави девојкама рађала змајевита мушка деца. Сељанима су змајеви дозлогрдили, те их убију користећи се лукавством.

После овог описа карактеристика планине и митова о њој, вратимо се нашем успону на Жељин. У аутобусу који је по

мраку, у 6:30 кренуо са Гоча ка Митровом пољу у општини Александровац Жупски, одакле се креће на успон на Жељин, нашло се тек 15 планинара, међу којима и две чланице ПСД “Железничар”, Марика Стефановић и Катарина Дурман. Због бројних кривина, уског пута и успона, возња је потрајала пуна два сата. На успон крећемо, прешавши реку Расину, преко расклиманог, клизавог, импровизованог мостића, без рукохвата, уз неколико падова женског дела екипе.

Маркираном стазом, пењемо се кроз борову шуму, излазећи на превој на чијој се левој страни налази Врања стена (1097м н/в). Влажност ваздуха је велика а магла и ниски облаци ометају видик. Пешачење настављамо гребеном изнад села Бонџићи, пењући се уз пољану ка извору под врхом Проклета чука (1214м). Од извора се иде лево и спушта на гребенску висину, прелазећи преко Великог брда (1213м), освежавајући се успут укусним дрењинама. Колски пут кривуда гребеном и доводи нас до шумске куће на 1300м. Од шумске куће захтевнији успон води кроз шуму препуну купина. Јесен је, време сече шума, па наилазимо на дубоке трагове тешких машина у глибу шумског пута и разбацана дебла поред пута. Поздрављамо секаче и дрвосече, па скрећемо лево, пењући се кроз букову шуму завидне старости и лепоте. Присуство магле и ретких сунчевих зрака појачава утисак бајковитости и фантазмагорије планине. Из шуме се излази на пољану, богату травом, уз коју се пење на врх Жељина, који је облика елипсоидне купе. У 13:30 излази-

мо на врх Жељина, који је обележен бетонским стубом, али смо ускрађени за видик, јер се магла не разилази.

Излазак на врх прослављамо испијањем пива, а две планинарке пролазе симпатичну церемонију планинарског "крштења" - неколико благих удараца планинарским ужетом по стражици за, до сада, највећу испењану висину.

Враћамо се истом стазом до шумске куће, одакле користимо стазу трансверзалу "Стазама Јосифа Панчића", од Београда до Капоаника, дуге 320 км, коју је маркирало ПД "Јосиф Панчић - Полицајац" из Београда (наравно плавом бојом!). Нарочито импресионира део стазе од Проклете чуке до реке Расине, где се пролази кроз напрат која допире до појаса. На Митрово поље стижемо у 18:00 часова, препешачивши 21 км, уз 1155 метара висинске разлике. Следе и неизбежних два сата возње аутобусом до смучарског дома на Гочу.

За недељу, 25. септембар, предвиђен је успон на Кавгалију (1355м), врх оближње Студене планине. Будимо се по мраку и спремамо за полазак, али нас водич обавештава да пада јака киша и да се успон одлаже до даљег. После пар часова се разведрило, па се многи планинари одлучују за индивидуалне шетње по Гочу, маркираним стазама, дужине од 5-20 км.

Гоч припада средишњој зони старих громадних планина а простире се са запада на исток у дужини од 10 км. Планина је извориште многих речица и потока који отичу према Западној Морави на северу, или Расини на југу. Гоч се сматра једном од најбогатијих планина шумом код нас (буква, бор, храст китњак,

бреза, јавор...) Као наставно огледно добро, 1956. године, овај простор је додељен Шумарском факултету у Београду. Процењује се да на Гочу постоји око 250 извора. На падинама Гоча налази се и Врњачка Бања са четири извора лековите воде, за чија благотворна дејства су знали још и стари Римљани. Иако нисмо на Гочу испењали ни један од врхова, било је пријатно шетати предивним шумама пуних озона, уз живописне водене токове брзих потока који су своја корита урезали у стене.

При повратку, свађамо у манастир Жичу, у близини Краљева, задужбину и место крунисања Стефана Првовенчаног, првог српског краља из династије Немањића. Жича је била и седиште прве архиепископије Српске православне цркве и место боравка Св. Саве, али је после разарања од стране Татара, средином 13. века, седиште архиепископије је премештено у Пећ.

Посетили смо и манастир Љубостињу, крај Трстеника, задужбину коњице Милице. Манастир је саграђен у 14. веку, у моравском стилу. После Косовске битке, 1389. године и погибије кнеза Лазара, Милица се закалуђерила, окупљајући у манастиру удовице погинулих косовских јунака.

У Трстенику се опраштамо од нашег водича Драгише - Гилета Баточанина, уз обећање да ће нам следеће године бити водич на још неколико излета у делу Србије који је препун природних лепота и културно-историјских споменика. Захваљујемо се и нашим водичима из ПД "Нафташ" који су створили услове да се сви учесници излета пријатно осећају и задовољни врате у Нови Сад.

Стеван Мушкиња

О П Р Е М А

В р е ћ е з а с п а в а њ е

Вређа за спавање је један од основних делова опреме за планинаре. Често нам је она параметар да ли ћемо се одлучити за учествовање у некој тури или организованој акцији. Зато о њима треба знати мало више.

Од основних модела вређа које се праве од једноставног преклопљеног ђебета до врхунских експедицијских модела протекло је доста времена, па ћемо пробати да у кратким цртама дамо основне информације о моделима који се данас могу наћи код нас и у иностранству.

Тренутно су на тржишту најзаступљеније две врсте вређа:

1. Перјане вређе
2. Вређе са пуњењем од вештачких материјала

ПЕРЈАНЕ ВРЕЂЕ

При избору, најважније ствари које треба знати су:

Шивење (конструкција комора), је једна од најважнијих ствари за термичку изолацију. Основни модел су једноставно проштепана 2 слоја материјала са перјем између.

И сами претпостављате да ефекти изолације нису баш нарочити, али се може релативно лако направити чак и у кућним условима.

Други модел је систем “паралерних комора” и тај систем је знатно бољи од предходног. Највећи број “просечних” вређа је направљен на тај начин.

Следећи модел је стил “дијагоналних комора” који је показао још боље термичке резултате. Има и других модела, али су мање у употреби.

Квалитет перја: Постоји једниственa ознака стандардизована код већине произвођача која означава квалитет перјаног пуњења. Најчешће су то ознаке 70/30 или 80/20 или 90/10. Прва цифра означава количину квалитетног паперја са великим учинком изолације, а друга означава проценат грубљег перја. Вређе са већим процентом паперја су по правилу скупље, и спакују се на мање димензије.

Материјал: Материјали који се користе за шивење вређа су најчешће памук и синтетичке мешавине у комбинацији.

У новије време (задњих 15 година), су се појавили и неки нови материјали од којих је најкарактеристичнији производ фирме “Gorotex”.

Они су први савладали технологију производње материјала на бази “микро пора”. То је материјал који с једне стране пропушта водену пару (знојење), а с друге стране не пропушта воду (атмосферилије). Систем је једноставан. Групације молекула воде су око 200 пута већи од молекула водене паре. Требало је сачекати да се произведе материјал са микро порама које су негде између ових величина и ево револуције у текстилној индустрији. Водена пара из вређе (кондензација, што је нарочито важно за “бивак вређе”), несметано излази напоље а спољна влага, нпр. у облику снега или кише не улази унутра. Наравно то је

теорија. Пракса каже да и најбољи "Gorotex" материјали кад-тад ипак пропусте, у зависности од старости, квалитета и временских (не)прилика у којима се употребљавају.

Пошто је "Gorotex" заштићено име, појавили су се слични материјали других фирми под називом "Сеплекс", "Повертекс", "Симпатекс" итд, а коме ћете поклонити поверење зависи од вас.

Температурни опсег врећа се обично исказује у неколико цифара, нпр. 20/+5/-2/-10. Прва и задња цифра означавају горње и доње температурне екстреме у којима се врећа може користити, а средње две цифре означавају категорију "комфорно" и "толерантно".

Ако сте купили врећу на којој пише - 20, (произвођачи начешће форсирају минималне температуре употребе), немојте се надати да ће вам на тој температури бити угодно. Напротив, врећа вас само штити да се не смрзнете.

Пошто нема званично прихваћених стандарда који регулишу на који начин се одређују температурни опсези употребе врећа, већина произвођача има своје начине на које то одређује, а на вама је да утврдите да ли је то што пише на врећи истина или превара.

Неке од већих фирми (нпр. "Salewa"), у врећу ставе лутку која симулира човечије тело. Лутка се загреје до нормалне телесне температуре и онда се компјутерски мере губици у одређеним условима (температура, ветар и тд).

Поред свега тога постоји још пар врло важних фактора који утичу на то да ли ће вам у врећи бити пријатно:

- Квалитет подлоге (армафлекса), на којем лежите
- Психо-физичко стање корисника вреће (исцрпљеност или потхлађеност организма)

Тежина: Наравно није исто да ли врећу носите у ранцу данима или недељама (на експедицијама), или сте неким превозним средством дошли на пецање. У другом случају вам тежина и није најбитнији фактор.

СИНТЕТИЧКЕ ВРЕЋЕ

За њих важи већина наведених ствари као и за перјане вреће, са неколико специфичности. Уместо перја пуњење је синтетичко и то има своје предности и мане. Од мана, најважнија је што се те вреће не могу спаковати на димензије на које могу перјане, али новија генерација синтетичких врећа полако демантује ово мишљење.

Од предности, најважније је да ове вреће могу упити до 80% влаге своје масе (нпр. врећа од 2 кг. може упити око 1,6 литара воде), а да и даље имају своју изолациону способност. Код перјаних врећа тај проценат је око 25%.

Тако је крајем 80. година настала права јагма за експедицијским моделима синтетичких врећа, јер су радиле по систему "уђеш мокар - изађеш сув".

За коју врећу се одлучити? Тешко је рећи, али чини се да време ипак ради у корист синтетичких модела, нарочито ако се узме у обзир да су око 20 до 30 % јефтиније од перјаних.

ПАКОВАЊЕ И СКЛАДИШТЕЊЕ

Перјане вреће када нису у употреби треба држати отворене у viseћем положају (на вешалици у ормару), како би остала што дуже у “раширеном” стању. Када је пакујете немојте је “ролати” увек истим поступком јер се тако перје брже испресује, већ је гурајте у врећицу увек на други начин и без реда.

Што се тиче синтетичких врећа, са њима можете како хоћете.

ПРАЊЕ И ОДРЖАВАЊЕ

Прање перјаних врећа је врло пипава ствар. Ако је једноставно ставите у веш машину, детерџент ће извући сву масноћу из перја и оно ће изгубити своју еластичност и добар део термичких способности. Такве вреће са лакоћом касније упијају влагу из околине.

У новије време су се појавиле неке врсте “неутралних” шампона за прање перјаних ствари и то угловном ручно, без превише инсистирања.

Избегавајте да своју врећу перете на тај начин. Предлажемо да повремено са благим растворима и меком крпом скинете од прљавштине што се скинути да.

Романија и Јахорина

Нас осам планинара Наф-таша придружило се планинарском друштву “Кинђа” које је водило војвођанске планинаре пут Пала, тачније на планине Романија и Јахорина. После не баш дугог али угодног пута сти-

штаја, али некако успевамо. Неко поред на подметач и у врећу, а неко и на под. мало гунђамо, али полазимо на спавање јер већ ујутру нас чека прва тура успон на Романију. Устајемо рано и негде око девет сати, нас четрдесетак, креће пут Романије. Водич нам је са Пала тако да се осећамо сигурно. Стаза је доста захтевна, са великим успонима, али и веома атрактивна. Прво одредиште је Новакова пећина. Уз помоћ постављених сајли на маркираној стази, поставивши још као осигурање и конопац, после доста напора излазимо до пећине. Пред нама пуца поглед на Пале, Јахорину и даље. Уживамо у лепом и топлом времену. Крећемо назад а затим успон на врх Романије. Крећемо се усеком ван маркиције. Успон је велик, стене сипљиве па нам је требало доста

жемо у близину Пала и ловачког дома “Срндаћ” где треба да нођимо две ноћи. Тридесет лежаја у диму, а нас педесет, није било охрабрујуће што се тиче сме-

напора да изађемо на врх. Опет уживамо у погледу и лепом времену које се одједном квари. Почиње киша коју убрзо прелази у град, што би рекли из ведрa неба. Али срећом трајало је кратко. Идемо по платоу на врху све до Девојачких стена. Ту је и крај стазе. После краћег задржавања враћамо се до маркације, а затим назад до дома. Дружимо се и обилазимо околину.

Други дан идемо на Јахорину. Аутобусом долазимо до самог хотела, а оданде један сат хода до врха Огорјелица (1916 м нв.) На врху се осећа сва ћуд планине, магла, хладноћа са пуно иња и ветра. Ту се не задржавамо дуго, фотографишемо се и силазимо у таоплије крајеве. Пошто смо имали још доста времена, у договору са водичем делимо групу и крећемо стазом до стена које поред густе магле нисмо могли пронаћи. Ипак је лрпо, али не као на Романији. Због густе магле одлучујемо да се вратимо. Свраћамо до хотела Рајска врата и ту се мало грејемо уживајући у лепоти призора око нас. Одатле нас враћа бус до дома. Увече је заказана планинарска забава са јагњећем печењем. Планинари се

разилазе у ситне сате, пошто је требало ујутру паковати опрему и кренути према Врелу Босне и Баш Чаршије у Сарајеву. И време се поправило, дан изузетно леп, тако да смо сви уживали у Врелу Босне. О Сарајеву се све зна. Лепота Баш Чаршије није се нимало окрњила ратом у Босни и као да га није ни било. На рат подесећа околину, околне зграде, куће и места кроз које пролазимо, а да се по бројним рушевинама и паљевинама види да је овде било доста ратних страхаота које рат

носи са собом. Али то није за овај планинарски извештај.

Све осим тога је лепо. И Романија и Јахорина и Врело Босне и Баш Чаршија, а и ловачки дом "Срндаћ" испод Пала чији смо гости били два дана.

Томић Душан

Копаоник 2005.

Из Новог Сада нас прати лепо време. Нас педесетак планинара из девет планинарских друштава крећемо на тродневну акцију пут Копаоника.

После оних силних снежних дана који су били у целој Србији, ово Сунце давало нам је наду да ће нас и на Копаонику дочекати лепо време. Пут је пријатан и угодан. Брзо напредујемо према Јошаничкој Бањи. Све је суво и чисто, као да снег претходних дана није ни падао. Тек по изласку из бање почиње да се појављује и снег. Како се пењемо ка Сунчаним врховима снег постаје све дубљи. Сада га има и по путу. Напредујемо полако али сигурно.

Већ негде после 21 час стижемо до дома ПД “Копеоник”. Једва износимо ствари из аутобуса колико је снега напало. Домаћин нас дочекује са загрејаним домом и топлим чајем. Смештамосе по собама. Ујутро устајемо већ око 7 часова јер је полазак на каџију заказан у 8.

Нас 42 планинара креће пут Јарма према Великој Гобелји и Сувом Рудишту. Кређемо се путем са много угаженог снега, по веома

хладном и ветровотом времену, а око нас густа као тесто и досадна магла. Ништа не видимо. Долазимо до раскрснице за Гобелју, врх се не види колико је магла густа. Договарамо се са водичем и одлучујемо да не идемо на врх. Пут настављамо према врховима Вучак и Сувом Рудишту. Идемо испод жичаре јер је ту утабан снег. Кређермо се лагано, без проблема, магла је све гушћа а јак ветар

претвара се у оркански. Не може се око отворити, права међава. Излазимо на гребен негде испод Вучка и ту нас дочекује таква међава да малте не ништа не видимо. Опет стајемо и договарамо се са водичем. Напокон се враћамо јер је сигурност свих нас најважнија. Враћамо се истом стазом до пута а онда покушавамо њим да идемо према Јарму, чувеном превоју, који нам показује какав је и зашто увек буде завејан високим наносима снега. Ветар толико дува да је нашем водичу Стојану просто одувао рукавицу па је остао без ње. По трећи пут одустајемо од даљњег напредовања, окрећемо се и одлазимо у дом.

Остатак дана искористили смо различито. Неки су уживали у топлини дома, чаја и куваног вина, неки се шетали а они који знају да скијају искористили су рад жичаре и изнајмили скије. Увече је било заједничко дружење. Уз музику и пиће се заиграло све до ситних сати.

У недељу је био планиран одлазак до врха Треска али смо и њега морали одложити због високог снега и магле. Ипак пре подне није прошло без пешачења. Скијашким стазама 6, 7, 8 и 9 којима је прошао ратрак дошли смо до испод самог Сувог Рудишта. Даље се није могло. Густа магла и висина

снежног покривача је утицало на нас па се до поднева сви враћамо у топли дом, пакујемо ствари, ручамо и око 13.30 кређемо кући. Успут користимо прилику да обиђемо манастир Жичу. Негде после 21 час стижемо у Нови Сад пуни лепих утисака са снежних падина Копеоника.

Душан Томић

